

lavt, og jeg tror, at man her passende kan anvende det gamle Ord: En blind Øjne finder ogsaa Korn. Dernæst blev det ærede Medlem afbrudt af sine Meningsfæller her omkring, og han optog Afbrøddelsen og sagde: Forskiøttelse af Soldaternes Lønning og Invalideforsørgelsen. Det er meget rigtigt; men dersom vi havde staaet fast paa det Standpunkt, vi indtog ved Finantslovens eneste Behandling, havde Sagen staaet anderledes (E. H. Nielsen: Vi vare da først bleve sendte hjem, og det havde været adskillige Maanedere). Ja, det er et stort Spørgsmaal, om vi vare det, dersom vi havde staaet tro og fast paa vort Standpunkt. Saaledes som Situationen for Dieblisset er givet, skal jeg ikke fortænke Nogen af mine ærede Meningsfæller i, hvorledes deres Stemme falder, og om den falder i modsat Retning af min; men jeg kan derimod ikke saa ganske regne dem for angeløse, som jeg tror ved deres Betræbelse væsentlig have skabt den Situation, hvori vi ere komne. Dersom det gamle Flertal havde staaet som et fast sammenluttet Flertal, saa havde det, hvis Sagen endelig var kommen i Fællesudvalg, staaet der med Pantserfribet, og det vilde have havt en meget stor Vægt; det vilde have været en Præmie for andre Spørgsmaal, saaledes at vi kunde have gjort en større Indflydelse gjældende i Fællesudvalget; men hvor gjorde vi af Pantserfribet? Jeg har hørt Nogen for Spørgsige, at vi have givet det til Mellempartiet, som er løbet med det, uden at vi have faaet Noget igjen. Vore ærede Bundsforvandre have lovet os som Vederlag for denne Opoffrelse at ville hjælpe os med at hævde andre Positioner, og dette bevirke, at der ved Afstemningen ved Finantslovens eneste Behandling her i Thinget blev et stort Flertal. Man vilde staa som en Mur for at føre de Ting igjennem, hvorom vi da vare bleve enige; men hvor gif man hen? Man indlob sig paa nye Underhandlinger, lige stik imod Betingelserne for Aftalen; thi Situationen var ikke forandret paa Grund af Ministeriets Skrivelse; Ministeriet sidder endnu, det er kun berebt til at gaa af, og Gud veed, hvorlænge den Berebelse varer. Hvad var Grunden til, at den store Afstemning blev sat i Scene? Man siger, at Grunden for den ene Side var den, at man var bange for Valgtribunerne; men herimod er der idag gjort en meget stærk Indsigelse; man siger, det var slet ikke Valgtribunerne, man var bange for. Lad os imidlertid minde de Udtalelser, der under eneste Behandling bleve fremsatte af adskillige ærede Medlemmer fra den Side, og vi ville da se, at det virkelig var Valgtribunerne, som førte dem til at gaa med ind i det store Flertal; ja, de gif endog saavidt, at de sagde, at den Valgtribune endnu ikke var reist, hvorpaa man kunde forsvare Ministeriets Stilling. Det var altsaa Valgtribunerne, der førte dem sammen med os, og hvad førte os til denne Forening?

Ja, det var fra enkelte Medlemmers Side, som navnlig bestræbte sig for at faae den store Afstemning sat i Værk, en Frygt for de provisoriske Finantslove. Man troede at man, naar man blev et saa stort og stærkt Parti, kunde staa meget bedre under en provisorisk Tilstand. Jeg indrømmer ogsaa, at det kunde være meget godt, men hvad blev Følgen? Man var lige fuldt bange for den provisoriske Tilstand, man løb bort, og man kom videre og videre ind paa Indrømmelsernes Straaplan. Der er nu faldet adskillige Udtalelser, som gaa ud paa: Hvad skulde vi have gjort? Hvorledes skulde vi paa nogen Maade kunne komme ud over den Anstødssten, som Landsthinget er? Jeg vil imidlertid spørge, om de Herrer virkelig ere komne ud over den? Jeg tror det ikke. De Herrer maa regne sig det her Foreliggende til en saa stor Seir, som de ville, men jeg siger dog, at Kampen staaer uafgjort, de ere endnu ikke komne over den. Lægge de Herrer Mærke til, hvorledes det er gaaet i hele denne Samling? Ingen af de vigtige Reforme, som ere baarne frem paa Folkemøder og baarne herind, ere førte igjennem, idet de ere brudne i Landsthinget, og ved Finantsloven ere vi bleve trykkede paa alle Punkter. Ero De Herrer, at den Stilling, De nu ved disse Indrømmelser ere komne til at indtage ligeoverfor Landsthinget, skal have gjort det mildere fremt, saaledes at Lovgivningsværket, naar vi atter komme sammen, vil gaa raske fra Haanden? Ero de, at vi da ville faae Indrømmelser og Indflydelse paa Finantsloven, kort sagt, at Alt vil gaa meget godt? Jeg vil nødig betage De Herrer denne salige Ero, om jeg saa maa sige, men jeg tror ikke, det vil holde Stik. Kampen staaer endnu uafgjort, og det er min Overbevisning, at, skulde vi virkelig komme frem saaledes, at den Frihed, der er nedlagt i Grundloven, rigtig skal faae Betydning, maa det engang komme til et afgjørende Slag, hvorved enhver Faktor i Statsmagten bliver anviset sin rette Plads; men det er ogsaa min Overbevisning, at det neppe kommer dertil, før den Individet i Grundloven givne umiddelbare Indflydelse paa Begivenhedernes Gang kommer til at gjøre sig gjældende under en provisorisk Tilstand. I Grundlovens § 49 er der som det sidste Bæm for Folkets Ret hos det enkelte Individ nedlagt en umiddelbar Indflydelse paa Begivenhedernes Gang. Denne Indflydelse, som den Enkelte har, beslaar deri, at han kan negte at betale Statterne, og denne hans Negtelse kan ikke opveies ved, at to af hans Naboer betale. Negte  $\frac{1}{3}$ ,  $\frac{1}{4}$  eller  $\frac{1}{6}$  af Statterne at betale deres Statter, vil dette være tilstrækkeligt til at bringe en saa stor Forvirring tilstede, at den vil afgive et varigt Grundlag, hvorpaa der kan arbeides videre, og provisoriske Finantslove ville i Fremtiden blive en Umulighed. Jeg maa nu antage, at De Herrer ikke tro, at Befolkningen er tilstrækkelig moden til at bruge denne